

Bemærkninger til forslaget

Der er stærke politiske kræfter i EU, som arbejder målbevidst på at udvikle EU, så Unionen også får en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik samt fælles militær. Der er i lang tid kommet udtalelser fra specielt Frankrig og Tyskland om disse områder. Og med den offentliggjorte midtvejsrapport fra refleksionsgruppen, som skal komme med forslag til temaer og løsningsmodeller for regeringskonferencen i 1996, er der kommet mere konkrete overvejelser på bordet.

Refleksionsgruppen siger i rapporten, at udenrigs- og sikkerhedspolitikken har fungeret dårligt i EU-sammenhæng set i forhold til de ambitioner, man havde, da Traktatens bestemmelser blev udformet. Et flertal i refleksionsgruppen mener derfor, at man skal gå over til flertalsafgørelser i udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål. Opgaven er at sikre, at et eller flere medlemslande ikke kan blokere for en fælles aktion, som der i øvrigt var almindelig enighed om. Så kunne man til gengæld garantere den (de) pågældende lande, at de kunne få en »opt-out«, dvs. at de ikke var forpligtet til at deltage i f.eks. en militær intervention, som de havde stemt imod i Ministerrådet.

Desuden mener et flertal af medlemmerne i refleksionsgruppen, at »skabelsen af en egentlig europæisk sikkerheds- og forsvarsidentitet skal ske via gradvis integration af WEU i EU med WEU's to potentielle dimensioner: territorialt forsvar i henhold til garanti- en i artikel V og den nye forsvarsdimension (Petersberg-opgaverne). Denne sammensmeltning ligger i logisk forlængelse af Traktaten og er den eneste måde, hvorpå der kan skabes sammenhæng mellem Den Politiske Union, udenrigspolitikken og forsvaret«.

Desuden skriver refleksionsgruppen, at »... gruppen er enig om det hensigtsmæssige i at oprette en instans eller et organ, der skal analysere, udarbejde prognoser, planlægge og stille forslag om den fælles udenrigspolitik. I princippet kræver oprettelsen af et sådant organ ikke nødvendigvis en reform af Traktaten«. Her har vi skitsen til et kommende EU-udenrigsministerium til at lede og koordinere den udenrigs- og sikkerhedspolitik, som det er tanken EU på sigt skal udstyres med.

Det Fri Aktuelt kan den 18. september 1995 citere det tyske medlem af refleksionsgruppen, Werner Hoyer fra en tale, han holdt i London, og hvor han ifølge bladet siger, at »Tyskland ønsker, at EU skal råde over soldater, der kan sættes ind på to områder. Dels til humanitære aktioner. Det kunne eksempelvis være beskyttelse af de lastvognskolonner, der kører fødevarer til Bosnien. Dels til fredsbevarende aktioner. Typisk at forhindre to parter i at komme op at slås, når der først er indgået våbenhvile«.

Det Fri Aktuelt sammenligner i artiklen denne holdning med det, som det danske Socialdemokrati vedtog på landsmødet den 2.-3. september 1995. Forskellen er, at Socialdemokratiet ønsker, at Vestunionen skal kunne foretage de to slags aktioner. Socialdemokratiet ønsker i modsætning til Tyskland ikke, at EU som sådan skal have denne kompetence på det militære område, men at det bliver WEU som organ for den såkaldt »bløde« sikkerhedspolitik på det militære område, og at NATO skal stå for den »hårde« sikkerhedspolitiske udfoldelse!

Den tyske udenrigsminister Klaus Kinkel har i en udtalelse, citeret i Information den 20. juni 1995, direkte sagt, at »hvis EU for alvor ønsker at spille en selvstændig rolle inden for udenrigs- og sikkerhedspolitik, må det råde over sine egne militære midler om nødvendigt« (fra en tale til WEU's parlamentariske forsamling i Paris). Han fortsatte: »Når Europa bliver bedt om at bidrage til at løse kriser, fredsbevarende opgaver eller humanitære missioner, kan vi ikke forlade os på USA.« I talen siger han også, at et mindretal i EU ikke skal kunne forhindre flertallet i at handle militært. Når vi kobler sådanne udtalelser sammen med dem, der er kommet fra fransk side i flere år, så har vi her skitsen til, hvad stærke kræfter i EU ønsker skal dominere dagsordenen på regeringskonferencen i 1996.

For øjeblikket siger man, at EU/WEU primært skal handle om humanitære opgaver og fredsbevarende aktioner, men erfaringerne fra det tidligere Jugoslavien fortæller med al ønskelig tydelighed, at grænsen mellem fredsbevarende og fredsskabende